

Interview met Charles Rutten: de eerste Permanente Vertegenwoordigers van Nederland (Den Haag, 29 november 2006)

Copyright: (c) Translation Centre Virtuel de la Connaissance sur l'Europe (CVCE)

All rights of reproduction, of public communication, of adaptation, of distribution or of dissemination via Internet, internal network or any other means are strictly reserved in all countries.

Consult the legal notice and the terms and conditions of use regarding this site.

URL:

http://www.cvce.eu/obj/interview_met_charles_rutten_de_eerste_permanente_vertegenwoordigers_van_nederland_den_haag_29_november_2006-nl-54f6b413-d72b-46ec-8502-23bc59eb0836.html

Last updated: 05/07/2016

Interview met Charles Rutten: de eerste Permanente Vertegenwoordigers van Nederland (Den Haag, 29 november 2006)

[Étienne Deschamps] U hebt in het begin, tijdens de jaren zestig, samengewerkt met twee achtereenvolgende Nederlandse Permanent Vertegenwoordigers: Linthorst Homan en daarna Spierenburg. Kunt u ons iets vertellen over elk van deze ambassadeurs, deze diplomaten en hun respectievelijke manier van werken?

[Charles Rutten] Ja, Linthorst Homan was een tamelijk gecompliceerde persoonlijkheid. Hij had tijdens de bezetting een rol gespeeld, hij was één van de aanvoerders van de zogenaamde *Nederlandse Unie*, meteen na het begin van de bezetting opgezet in 1940, als een soort tegenwicht tegen de organisatie van de Nationaalsocialisten, die door de Duitsers werd ondersteund. En, omdat de traditionele politieke partijen zich niet lieten zien, hebben Linthorst Homan en enkele anderen de hand gelegd op de *Nederlandse Unie*, die een soort *modus vivendi* met de Duitsers wilde uitwerken. Wat een illusie bleek te zijn en hen ertoe bracht concessies aan de Duitsers te doen, die hen na de oorlog hevig werden... ze werden van beschuldigd van samenwerking met de bezetter, enz.

Linthorst Homan werd niet herbenoemd – hij was Commisaris van de Koningin geweest – en hij werd niet opnieuw benoemd, en dat heeft hem zeer gekwetst. Maar enkele jaren later, hij was tenminste in eer hersteld, werd hij tot directeur Economische Zaken benoemd en in deze functie kreeg hij te maken met de onderhandelingen over het Verdrag van Rome, en, uiteindelijk werd hij tot eerste Permanent Vertegenwoordiger benoemd. Hij was een overtuigd federalist, en dus voelde hij zich niet zeer op zijn gemak in een niet-federalistische structuur, in ieder geval niet in de strikte betekenis van het woord. En dat maakte het voor hem ingewikkeld. Maar afgezien daarvan was hij een heel charmante man en erg gastvrij. Ik heb steeds heel graag met hem samengewerkt.

Maar op een zeker ogenblik kwam toen Spierenburg, die in Nederland een zeer goede naam had door zijn rol als directeur-generaal van Economische Zaken na de oorlog, in de eerste jaren na de oorlog. En hij was leider van de delegatie voor de onderhandelingen over de EGKS geweest. Monnet had hem gevraagd voor de Hoge Autoriteit, en daar was hij ook gekomen, maar na twee of drie jaar bij de Hoge Autoriteit begon hij zich verschrikkelijk te vervelen, want dat bleef beperkt tot kolen en staal, en dan nog op technische aspecten. Dus was dat op den duur niet zo erg boeiend. En zo kwam het dat hij aan de regering had gevraagd, of er geen andere posities beschikbaar waren, en tenslotte besloot de regering, in haar wijsheid, dat hij als opvolger de plaats van Linthorst Homan kon innemen, en Linthorst Homan werd tot lid van de Hoge Autoriteit benoemd.

En Spierenburg was een heel dynamische en wilskrachtige persoonlijkheid, van grote intelligentie. Hij had een uitermate goede verstandhouding met zijn collega's, heel in het bijzonder met zijn Franse collega, en hij was een groot succes als Permanent Vertegenwoordiger. En vooral in deze moeilijke periode van de jaren zestig, bovenal de tweede helft van de jaren zestig, toen generaal de Gaulle zijn offensief tegen de Europese Gemeenschappen begon.